

Philipsen: Jeg tror ikke, at den ærede Minister har Ret. Hvis man sletter de Ord, som jeg sigtede til, kommer der til at staa: „uden at særlig Indstævning finder Sted for de Personers Vedkommende, for hvilke saadan Indstævning ikke kan ske“. Naar det nu er saaledes, at dette er alle de Personer, som der er Tale om, er der ingen Person, for hvem Indstævning kan ske, og saa bliver Reglen altsaa ganske den samme, som den Ministeren mener burde gælde. Jeg kan ikke se rettere, end at det er tydeligere, men jeg indrømmer, at det vistnok er et Redaktionsspørgsmaal, som jeg kun har villet henlede Opmærksomheden paa for ikke at berede et Ændringsforslag paa dette Punkt uforholdne Vanskeligheder. — Med Hensyn til det andet og større Spørgsmaal, som jeg tillod mig at rejse, skal jeg indskrænke mig til den Bemærkning, at man kunde jo dog tænke sig en praktisk Form, under hvilken Spørgsmaalet kunde blive bragt frem for Lovgivningsmagten, i det mindste for Hovedstadens Vedkommende, nemlig som Bestanddel af en københavnsk Bygge Lov.

N. J. Larsen: Maa jeg med Hensyn til Udtrykket „vedkommende Stiftstidende“ i Lovforslagets § 5 tillade mig at bemærke, at naar den højtærede Minister gjorde gældende, at dette er en Betegnelse, som var ganske overensstemmende med, hvad der har været Brug hidtil, saa er dette dog vistnok ikke rigtigt. Jeg har i en anden Anledning haft Opfordring til at gennemgaa Lovsamlingen for at se, hvorledes Lovgivningens Sprogbrug var; men medens det omhandlede Udtryk er temmelig almindeligt i Literaturen, har jeg ikke fundet det i Lovsproget. Man har betjent sig af Betegnelser som „Stiftsavisen“ „vedkommende Stiftsavis“, „de for Skiftekendtgørelser i Almindelighed bestemte Aviser“, „de til retslige Bekendtgørelser bestemte Tidender“, „de til offentlige Bekendtgørelser autoriserede Blade“ osv.; men jeg har ikke i nogen Lov fundet Ordet „Stiftstidende“ særlig knyttet til Bladprivilegiet eller benyttet til at betegne et Blads Egenskab som privilegeret. Naar der nu i dette Lovforslag benyttes et Udtryk, der kan opfattes som indeholdende en Forudsætning

om, at Betegnelsen „Stiftstidende“ er et Tilbehør til Bladprivilegiet, og man ved, at der for Tiden verserer en Retstvist om dette Spørgsmaal, saa er der sikkert god Føje til at tage Forudsætningen bort ved i Loven at indføre et mere neutralt Udtryk.

Hvad selve Lovforslaget angaar, vil jeg blot sige, at jeg tror, at det imødekommer en praktisk Trang, som der er Grund til at imødekomme. Jeg for mit Vedkommende kan derfor kun være veltillfreds med det.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om et Tillæg til § 41, 2det Stykke, i Lov om det offentlige Fattiggæsen af 9de April 1891.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 119).

Sagen sattes under Forhandling.

H. Jensen: Jeg kunde ønske at gøre en Henstilling til det Udvalg, som maatte blive nedsat angaaende denne Sag, om paa det nøjeste at undersøge, om det virkelig er nødvendigt at indføre saa drakoniske Straffe, som her er Tale om. Jeg ved meget vel, at de Folk, som der her er Tale om at anvende denne Lov paa, ere ikke de bedste Elementer. Jeg ved meget godt, at der blandt disse Folk findes Mennesker, som man desværre er nødt til at tage haardt paa, men det forekommer mig, at der i alle disse Forhold maa være en Grænse, nemlig den Grænse, hvor man altid ved sine Handlinger husker paa, at det er Mennesker, man har med at gøre, og det forekommer mig, at man i dette Tilfælde gaar denne Grænse saa nær, som